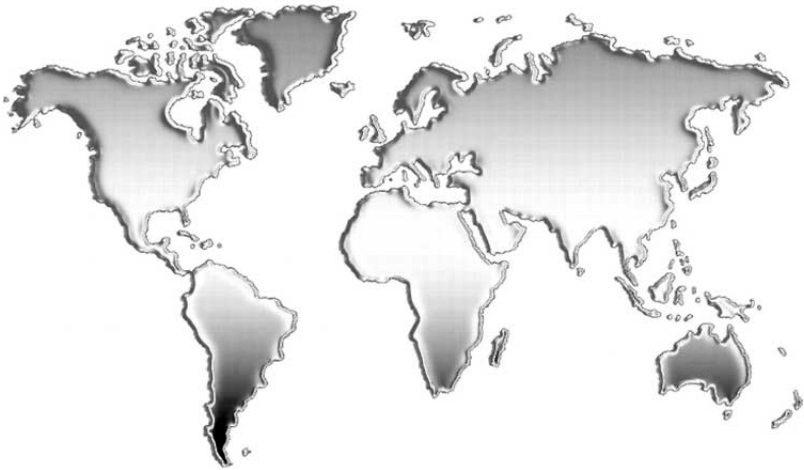

VIJESTI IZ SVIJETA

Adventistička misija za mladež i odrasle

Treće tromjesečje 2014.

EUROAZIJSKA DIVIZIJA

Nakladnik

Odjel za crkvene službe pri Hrvatskoj konferenciji
Kršćanske adventističke crkve
Prilaz Gjura Deželića 77, 10000 Zagreb

www.AdventistMission.org
www.adventisti.hr

Urednik

Mario Šijan

Lektura

Miroslav Vukmanić

Umnoženo u uredu nakladnika, 2014.
Za internu uporabu

Dragi voditelju subotnje škole i prijatelji misije

Ovog tromjesječja predstaviti ćemo ljude iz Euroazijske divizije (EAD), koja se prostire skoro preko pola svijeta i obuhvaća razdaljinu od polarnog kruga na Arktiku do pretežito islamskih zemalja na jugu. U ovoj diviziji se nalaze sljedeće zemlje: Armenija, Azerbajdžan, Bjelorusija, Gruzija, Kazahstan, Kirgistan, Moldavija, Ruska Federacija, Tadžikistan, Turkmenistan, Ukrajina i Uzbekistan.

Izazovi misije

Te zemlje su nekad bile dio Sovjetskog Saveza, koji je sedamdeset godina kao komunistička zemlja zatirao vjersku slobodu. Kad je komunizam kao društveno uređenje propao, ljudi koji žive u ovim zemljama dobili su nove slobode, radovali su se novoj nadi i većem osobnom napretku. Ali iskrsnuli su novi izazovi i zamijenili stare.

Danas su zemlje Euroazijske divizije dom za više od 316 milijuna ljudi, među kojima se nalazi nešto manje od 120.000 vjernika Kršćanske adventističke crkve. To je odnos od jednog adventista na 2.600 ljudi.

U ovom tromjesečju usmjerit ćemo se na grad Kazan u Tatarstanu u Ruskoj Federaciji. U ovom gradu pružila nam se velika mogućnost da podupremo izgradnju nove crkve koja će se nalaziti i djelovati u samom središtu ovog važnog grada. Nadalje, u Minsku, u Bjelorusiji, pružit ćemo podršku tamošnjim vjernicima tako što ćemo im osigurati novčana sredstva za izgradnju jedne crkve kao središta utjecaja na mjesno stanovništvo. Osigurati ćemo i potrebne škole u nekoliko mjesta po cijeloj Ukrajini. Dječjim projektom osigurati

ćemo izgradnju i opremanje jako potrebnog dječjeg igrališta ispred nove crkvene zgrade u Kazanu.

Jedna obitelj

Nije li lijepo pripadati obitelji? Bez obzira koliko velika ili mala bila vaša najbliža obitelj, predivna je spoznaja da ste dio velike svjetske obitelji koja broji više od osamnaest milijuna vjernika što žive u više od dvije stotine zemalja svijeta. To je zaista jedna velika obitelj!

Svakog tromjesečja tijekom godine željeli bismo vam predstaviti braću i sestre iz određenih područja našega svijeta. Upoznajmo ih — njihove radosti, njihove borbe, nadanja i snove. Uvidjet ćete da svi izvještaji nisu posebno vezani uz neki određeni misijski projekt u ovom tromjesečju, ali nadamo se da ćete pronaći povezanost osoba čija iskustva iznosimo s Bogom kao našim zajedničkim Prijateljem, Bratom i Ocem. Nadam se da će kroz tu povezanost vaše srce biti dirnuto da učinite sve što je u vašoj moći kako biste pomogli da se ovi projekti u Euroazijskoj diviziji ostvare.

Vaša sestra u Kristu,

Gina Wahlen

5. srpnja 2014.

Pravi kršćani (1. dio)

Kijev, Ukrajina

Ana je znala da ju je Bog doveo na studij na državno sveučilište Saratov, blizu poznate rijeke Volge u Rusiji. Vodeći je do sveučilišta Bog je činio razna čuda u njezinom životu, a sada je bila na završnoj godini studija biologije. Nestropljiva da svoja znanja primijeni u radu, Ana je počela tražiti posao, ali nije mogla naći ništa što bi joj odgovaralo.

“Bože,” — molila se, “ne mogu naći posao i ne znam zašto. Ali znam da si mi Ti omogućio ovo obrazovanje i znam da imaš nešto na umu za mene.”

Bog je zaista imao planove za Anu, i to mnogo veće nego što je mogla zamisliti. Jednog dana je tajnik Odjela mladih crkvene konferencije Volga pitao Anu bi li je zanimalo da služi kao misionarka u novom projektu “Jedna godina u misiji”, koji je započela Generalna konferencija Kršćanske adventističke crkve. Trebala je obučavati mladiće i djevojke i pružiti im priliku da sudjeluju u svjetskoj misiji Crkve — u širenju Evandjelja u velikim gradovima.

S obzirom da su se mnogi javili na taj natječaj u Euroazijskoj diviziji, konferencijski tajnik za mlade rekao je Ani da joj ne može jamčiti da će biti izabrana. Nakon ispunjavanja odgovarajućih obrazaca u kojima je Ana navela svoja zanimanja, zajedno su se pomolili i nakon nekog vremena prestala je o tome razmišljati.

Činiti nešto za Boga

A onda je primila poziv od divizijskog tajnika za mlade, koji je želio provjeriti zanima li se ona i nadalje za sudjelovanje u projektu “Jedna godina u misiji.”

“Da, zaista želim učiniti nešto za Boga” — odgovorila je Ana. Uskoro je saznala da su je izabrali kao predstavnicu Euroazijske divizije u programu koji je Generalna konferencija pokrenula u New Yorku 2013. godine.

Nakon što je svladala izazove s dobivanjem američke vize, Ana je stigla u New York 24. siječnja 2013. i pridružila se ostalim mladima, njih tinaestero, koji su predstavljali sve divizije i misijska polja Kršćanske adventističke crkve.

Zajedno okupljeni, ovi mladi vjernici su prošli obuku za vođe u crkvenim službama, evangelizam, zdravstveno-misionarske djelatnosti i komunikacije. Nakon ovih seminara i obuke, misionari trebaju stjecati praktična iskustva i usavršavati obuku u svojim divizijama, gdje će oni dalje obučavati i pripremati tim od deset volontera koji će predstavljati svaku uniju u njihovoj diviziji. Na taj način će djelovanje misionara biti višestruko učinkovito, poput valova na moru.

Samo Kristova metoda

“Ono glavno što je stajalo pred nama bilo je oživljavanje crkve. Koristili smo Kristove metode — druženje s ljudima, uočavanje njihovih potreba, držanje biblijskih satova i pozivanje ljudi da slijede Isusa.” — kaže Ana.

Dan za danom misionari su obilazili svoje susjedstvo kucajući na svaka vrata: “Dobar dan! Mi smo se nedavno doselili u vaše susjedstvo i željeli bismo vas upoznati i pozdraviti. Mi smo vaši novi susjedi i željeli bismo vam postati prijatelji.”

“Kroz razgovor susjedi su postajali naši prijatelji, i slušali bi nas” — kaže Ana.

“Pitali bismo ih žele li proučavati Bibliju, i mnogi su pristajali. Molili bismo se s njima često. Ponekad bih napravila tanke ruske palačinke koje zovemo *blinis* i ponijela ih da poslužim susjede. Govorila sam im da im želim dati palačinke i napomenula im da ih Bog voli. To je bio samo mali pokazatelj Božje ljubavi.”

Doprijeti do ljudi iz okoline

Zanimajući se za dopiranje do ljudi u svom susjedstvu, Ana je bila određena za rad u jednoj adventističkoj crkvi u španjolskoj govornoj zajednici u New Yorku. Mnogi ljudi iz te zajednice željeli su dobiti američko državljanstvo, a za to su morali naučiti engleski. Tako su Ana i drugi misionari održavali satove engleskog jezika u prostorijama Adventističke crkve.

“To je bilo zbilja sjajno!” sjeća se Ana. “Ljudi su bili toliko sretni što im pomazemo. Otpočinjali smo svaki sat s biblijskim retkom, objašnjavajući im riječi, gramatiku i samo značenje retka. Nakon satova bismo ih pozivali na večernje evanđeoske programe, gdje su mogli provjeriti svoje novostečeno znanje engleskog jezika. Na taj način uspostavili smo veze s mnogim ljudima!”

Dok su vjernici iz mjesnih adventističkih crkava promatrali ove mlade oduševljene misionare, razumjeli su da i oni trebaju učiniti nešto posebno za ljude u svojoj okolini. Počeli su slijediti primjer mladih misionara tako što su dolazili i uspostavljali prijateljstva sa svojim susjedima. Nisu željeli samo sjediti i usmjeravati se na svoje crkvene programe i aktivnosti, zatvarajući se tako u svoje čahure.

“Mi stvarno trebamo biti ovdje”

“Mogu vam iskreno reći da nisam često razmišljala o radu u velikim gradovima. Nisam mogla vidjeti gdje se nalaze pravi problemi, a i jednostavnije mi je bilo otići na selo. Ali nakon što sam uključena u ovaj projekt, shvatila sam da mi stvarno trebamo biti ovdje.

Naučila sam kako da promatram aktivnosti crkve iz drukčijeg kuta. Kad sam se vratila u svoju mjesnu crkvu u Rusiji, sve sam promatrala na drukčiji način. Shvatila sam da trebamo raditi na drukčiji način i istodobno biti pravi kršćani. Nešto se promijenilo u mojem umu — shvatila sam kako trebamo živjeti i raditi.”

Sljedećeg tjedna slijedit ćemo Anu dok nastavlja svoje misionerske aktivnosti i iskustva u projektu “Jedna godina u misiji” u Euroazijskoj diviziji.

(Nastavlja se sljedećeg tjedna)

Misijski izazovi

- ◆ U projekt “Jedna godina u misiji” uključene su stotine mladih adventista sa željom da dopru do ljudi u najvećim gradovima svijeta.
- ◆ Euroazijska divizija je službeno organizirana 1990. godine.
- ◆ U toj diviziji ima 1.889 crkava i 117.088 vjernika Kršćanske adventističke crkve.
- ◆ Za više podataka pogledajte tromjesečni adventistički misijski DVD, koji možete dobiti od svog voditelja subotnje škole ili skinuti sa stranice www.AdventistMission.org.

12. srpnja 2014.

Pravi kršćani (2. dio)

Kijev, Ukrajina

Ana Gavelo, 23 godine, predstavljala je Euroazijsku diviziju u programu pod nazivom “Jedna godina u misiji”. Uz drugih trinaestero mladih ljudi ona je djelovala u New Yorku kao dio misijskog plana Adventističke crkve za širenje Evandjelja u gradovima.

“Kad sam bila u New Yorku, sanjala sam o tome da se vratim svojem domu i učinim nešto zbilja posebno” — prisjeća se Ana. “Bila sam toliko oduševljena i nadahnuta, da sam se počela moliti i pitati što bih mogla učiniti u Euroazijskoj diviziji.”

U lipnju 2013. godine stotine voditelja, pastora i evanđelista iz cijelog svijeta okupilo se u New Yorku da bi sudjevalo u evanđeoskom poslu u međunarodnoj školi evangelizma pod pokroviteljstvom Generalne konferencije Kršćanske adventističke crkve. Program se sastojao od satova tijekom dana i praktičnih iskustava tijekom večernjih evanđeoskih predavanja koja su se održavala po cijelom velegradu New Yorku.

Leonid Rutkovski, pastor iz Euroazijske divizije, predstavio je tamo ukrajinsku i rusku Adventističku crkvu. Kad nije bio prisutan na satovima ili evangelizacijama, Leonid je s Viktorom Kozakovim, direktorom Adventističke misije u Euroazijskoj diviziji, razgovarao o tome kako se može učiniti nešto slično u njihovoj diviziji.

“Razmišljali smo ovako: Ako ljudi propovijedaju u New Yorku i imaju dobre rezultate, zašto se to isto ne bi moglo primijeniti i na našem području?” — kaže Leonid. “Ako se to

može događati u New Yorku, koji je težak grad za propovijedanje Evanđelja, onda se može događati i u Moskvi ili Kijevu.

Ova škola dala nam je jasne upute kako doprijeti do stanovnika velikih gradova. Sada smo bili usmjereni, imali smo svrhu u umu i cilj prema kojem smo išli.”

Kad je Ana upoznala Leonida, bila je vrlo uzbuđena slušajući o namjerama koje ima: “Želimo pokucati na svaka vrata u Kijevu” — rekao joj je. “U Kijevu ima 700.000 vrata, i mi želimo pokucati s Radosnom viješću na svaka od njih. Imat ćemo posebne zamljovide koji pokazuju svaku ulicu, svaku zgradu i svaku kuću.”

Ana je bila oduševljena! “Vidjela sam da nas Bog vodi i znala sam da trebam ići u Kijev. Bog ima svoj prekrasan plan, i mi ga samo trebamo slijediti.”

Po završetku radnih sastanaka u New Yorku, misionari su se vratili u svoje divizije kako bi otpočeli drugi dio svojega djelovanja. Ana se vratila u Kijev u Ukrajinu, gdje je radila s Leonidom.

Dok Leonid kao direktor misije u Kijevu priprema materijale i postupke za uspješno propovijedanje u gradovima, namijenjene vjernicima crkve, istodobno nadgleda rad biblijskih i literalnih evanđelista i zdravstvenih misionara koji drže seminare i pružaju jednostavne savjete za izlječenje ljudi u svojoj okolini: seminare o prestanku pušenja, o zdravom kuhanju, o smanjenju tjelesne težine, o štetnosti alkohola, o roditeljstvu i slično.

“Ovdje smo učinili i više nego što smo mogli u New Yorku.” — kaže Leonid.

U Kijev je došlo stotinu i pedeset misionara koje su izabrale njihove unije ili konferencije. Osnovan je tim mladih od osamnaest članova koji dolaze iz zemalja iz cijele Euroazijske divizije.

Tijekom šestomjesečnog programa obuke, misionari su radili usporedno s biblijskim radnicima i zdravstvenim misionarima. Uz to, na seminare je došlo i četiri stotine pastora

u dvotjednim smjenama da pripreme materijale za slične programe koji će se održavati u drugim gradovima po cijeloj diviziji. Ana je vodila skupinu mladih uključenih u različite dijelove ovog programa. Opisujući svoj prvi dan u Kijevu, ona kaže: “Molili smo se dok smo hodali i približavali se kućama gdje bi nas, po našim pretpostavkama, ljudi mogli odbiti. Ispred svake kuće bismo se pomolili: ‘Molimo Te, Bože, daj nam ljude iz ove kuće. Pripremi njihova srca za nas.’”

Sljedećeg dana članovi tima su išli dvoje po dvoje. Dok se jedan obraćao ljudima, drugi bi se u sebi molio za njih. “Najprije bismo s osobom razgovarali o uobičajenim, svakodnevnim sitnicama, a onda bismo pitali osobu je li ikada čitala Bibliju i postoji li, po njezinom mišljenju, veza između duhovnog života i zdravlja. Pokušavali bismo nastaviti razgovor s tom osobom i postati prijatelji.”

“Ono što djeluje nisu izrazi naših lica ili pitanja koja postavljamo, već to što je Bog prethodno pripremio plodno tlo; On je pripremio osobu prije nego što smo mi došli do nje. Ja vjerujem da Bog priprema sve osobe za poruku koju im želimo iznijeti. To je najvažnije.” — kaže Leonid.

Nakon samo dva tjedna rada od vrata do vrata, tim je bio ohrabren jer je dvadeset i šest novih ljudi došlo u crkvu. Uz to su sudionici zdravstvenog programa bili ushićeni što su mogli saznati kako da žive duže, bolje i smislenije i uživali su u vremenu koje su provodili s misionarima. “Imate tako divan tim” — rekli su Leonidu i Ani. “Želimo biti s vama, dopada nam se to što radite!” Ana je posebno zadovoljna djelovanjem koje projekt ima na mlade. “Tako sam radona kada ih čujem kako govore: ‘Znaš, osjećamo se kao da smo na Nebu, osjećamo kako zaista živimo sa svrhom.’ Kod svojih kuća imaju druge brige, ali ovdje osjećaju Isusovu ljubav, jer kada radimo s Isusom i za Njega, to je onda pravi život.”

“Naš program za mlade dio je većeg misijskog projekta širenja Evanđelja po gradovima. Ovdje smo svi uključeni u

jedan projekt — jednu zamisao, jedan duh i zaista je sjajno što možemo zajedno sve pokretati.” — kaže Leonid.

“Ovaj projekt je rezultat mnogih molitava” — dodaje Ana. “Dužnosnici Adventističke crkve u cijelom svijetu razmišljali su o tome kako da Radosnom viješću dopru do ljudi u gradovima. Ako smo svi zajedno, ujedinjeni, zaista možemo učiniti nešto prekrasno — i Isus će uskoro doći!”

Misijski izazovi

- U programu misije u gradovima svaka divizija na svijetu odredila je jedan ili više gradova na svojem području koje treba obasjati Kristovom porukom. U Euroazijskoj diviziji, u kojoj oko 80% stanovništva živi u gradovima, izabrane su prijestolnice Rusije Moskva i Ukrajine Kijev.

19. srpnja 2014.

Spašen u subotnji dan

Buča, Ukrajina

Andrej je odrastao u gradu na zapadu Ukrajine imenom Lutsk. Dok je bio u školi, počeo se družiti s Pavlom, koji je odlazio u Kršćansku adventističku crkvu subotom. Pošto nije bio vjernik, Andrej nije mnogo razmišljao o tome kada ljudi idu u crkvu, niti ga je to bilo briga. Nakon što su završili srednju školu, Andrej i Pavel su planirali studirati na Nacionalnoj akademiji umjetnosti u L'ovu, tako da su otišli u taj grad i polagali prijamni ispit. Nakon što su završili ispit, odlučili su prošetati po imanju akademije.

Odluka koja je promijenila život

Odjednom je njihovu pozornost privukao veliki plakat s reklamom. Održat će se aeromiting u povodu šezdesetog rođendana ukrajinskog zrakoplovstva i 14 zračnog korpusa. Ovaj događaj se trebao održati u zračnoj luci u Sknilivu, samo šest kilometara od središta L'ova.

Andrej i Pavel su s uzbuđenjem gledali plakat, prikupljajući potrebne informacije. A onda je Pavel primijetio da će se aeromiting održati 27. srpnja 2002. Shvativši da je to subota, odlučio je da neće ići na taj događaj.

“Andrej, ja tog dana idem u crkvu. Bi li i ti pošao sa mnom?” — upitao je Pavel.

Sada je bio red da se Andrej zamisli i procijeni ponudu. Želio je otići na aeromiting, ali u Pavelovom pozivu bilo je nečeg iskrenog, tako da je odlučio prihvatiti poziv svog prijatelja. Pitao se što bi to moglo biti tako posebno u vezi s crkvom što bi učinilo da Pavel radije izabere ići tamo nego na aeromiting.

Sjećajući se danas tog prvog odlaska u Kršćansku adventističku crkvu, Andrej kaže: “Proveli smo cijeli dan u crkvi, i zaista mi se sviđjelo.”

Strašna nesreća

Ono što Pavel i Andrej nisu znali jest da se, dok su oni bili u crkvi, dogodila strašna nesreća na aerodromu Skniliv. Više od 10.000 promatrača bili su svjedoci da je u 12.52 sati avion Suhoj 27, kojim su upravljala dvojica iskusnih pilota, pao i eksplodirao u mnoštvu okupljenih gledatelja. Sedamdeset i sedam osoba je poginulo, uključujući i devetnaestero djece. Oko stotinu ljudi je završilo u bolnici zbog povreda glave, opekline i lomova udova. Još 443 osobe bile su povrijeđene, ali im je pružena pomoć na licu mjesta.

Kad je Andrej te večeri čuo tu novost na vijestima, bio je zapanjen. “Razmišljao sam da sam mogao tamo smrtno stradati ili biti teško ranjen. Sprijateljio sam se s mnogim mladim osobama iz Adventističke crkve, i nakon što sam godinu dana dolazio redovno na sva predavanja i bogoslužja, odlučio sam se krstiti.”

Kasnije je Andrej odlučio promijeniti svoje planove i karijeru. Sada je student ukrajinskog Adventističkog visokoškolskog učilišta u Buči, gdje studira teologiju i namjerava jednog dana postati pastor.

Godine 2004. dio darova trinaeste subote upotrijebljen je da se izgradi zgrada sa spavaonicama u Adventističkom obrazovnom središtu u Buči. Hvala vam za vašu neprekidnu podršku vašim dragovoljnim darovima.

Misijski izazovi

Prethodna subotnja misijska darivanja pomogla su našoj braći i sestrama u Euroazijskoj diviziji na različite načine:

- ◆ Izgradio se evanđeoski centar sa zubnom klinikom i klinikom za fizikalnu terapiju te osnovna škola u Kišinevu u Moldaviji.
- ◆ Izgradio se zdravstveni centar u Kijevu u Ukrajini.
- ◆ Izgradili su se evanđeoski centri u Alma Ati u Kazahstanu, Vitebsku u Bjelorusiji, Tbilisiju u Gruziji i Kabarovskom u Ruskoj Federaciji.
- ◆ Izgradilo se središte za mlade u Podolskom i Krasnojarsku u Ruskoj Federaciji.
- ◆ Izgradila se višenamjenska zgrada na imanju Adventističkog teološkog seminara Zaokski u Ruskoj Federaciji.
- ◆ Izgradile su se crkve u Moskvi, San Petersburgu, Irkutsku, Krasnodaru i Petrovpavlovskom na Kamčatki u Ruskoj Federaciji, Luhansku i Sumi u Ukrajini, Brestu u Bjelorusiji i Kišinevu u Moldaviji.
- ◆ Osigurali su se subotnjoškolski materijali i pouke za djecu u Armeniji, Azerbajdžanu i Gruziji.

26. srpnja 2014.

Gladan Božje riječi (1. dio)

Buča, Ukrajina

Kad sam se rodio, pupčana vrpca mi je bila tako čvrsto omotana oko vrata, da sam se gušio. Srećom, na vrijeme su me oslobodili tog stiska i mogao sam prvi put udahnuti zrak. Kad su mi bile tri godine, roditelji su mi se razveli i više nisam vidio svojega oca.

Za moju majku i mene život je postao težak i ona je često razmišljala o tome da si oduzme život, ali je bila zabrinuta tko će se skrbiti o meni. Na kraju je načinila plan da me pošalje u sirotište, a zatim izvrši samoubojstvo. Ali kad je sve bilo spremno, nije mi mogla reći što je naumila učiniti, nego je samo zaplakala i grlila me.

Nekoliko dana kasnije u našem malom stanu je isključena struja, jer nismo mogli plaćati račune. Bilo je jako hladno, a bez struje nismo mogli niti prokuhati vodu za čaj. Često sam u školu išao gladan. Živjeli smo tako nekoliko godina, a kad mi je bilo dvanaest godina, moja majka si je ponovno odlučila oduzeti život.

Baš tih dana jedan prijatelj moje majke pozvao ju je na koncert u povodu Kristovog rođenja. Koncert se održao u Kršćanskoj adventističkoj crkvi. Iako moja majka nije znala ništa o Kristu, odlučila je otići na taj koncert. Na koncertu je po prvi put čula činjenice o Kristovom rođenju i žrtvi koju je podnio za nas. Kad se vratila kući, majka mi je rekla da postoji Bog koji nas voli, koji želi da živimo i budemo sretni. Dok je govorila, njezino lice je svijetlilo kao zapaljena baklja i mogao sam vidjeti da želi živjeti.

Željeli smo saznati više o tom Bogu, a posebno smo željeli imati vlastitu Bibliju — ali gdje da je nabavimo? Iako smo

živjeli u 1998. godini, nekoliko godina nakon pada komunizma, kod nas i dalje nije bilo jednostavno pronaći Bibliju.

A onda je jednog dana moja majka saznala gdje možemo kupiti Bibliju. Ali cijena je bila skoro kao dvotjedna plaća. U to vrijeme majka je radila u kafiću i zarađivala oko sto kuna tjedno. To je bilo jedva dostatno da se prehranimo.

“Sine moj” — pitala me je gledajući me ravno u oči. “Želiš li da budemo gladni dva tjedna, ali da zauzvrat kupimo Bibliju?” Bez promišljanja sam rekao: “Da!”

Kupila je Bibliju i kad ju je počela čitati, primijetio sam promjene u njezinom ponašanju. Bila je sretnija, manje me je kažnjavala i više je razgovarala sa mnom, što je i mene učinilo sretnijim.

Nekoliko mjeseci pohađala je bogoslužja u mjesnoj adventističkoj crkvi. A onda se u našem susjedstvu pročulo da smo se pridružili nekakvom kultu, i odjednom su svi moji prijatelji bili protiv mene. Više nisu htjeli sa mnom igrati nogomet. Kad bih izašao u dvorište, oni bi svi otišli svojim domovima. Pokušao sam pušiti, nadajući se da će to vratiti moje prijatelje. Ali ništa nije djelovalo i ja nisam znao što da učinim.

Jednog dana nas je adventistički pastor pozvao da neko vrijeme provedemo s njegovom obitelji. Za vrijeme bogoslužja pastor bi se molio za mene, ali u mojem srcu se odvijao rat: da prihvatim Isusa kao svog Spasitelja, ili da budem prihvaćen od strane starog društva. Moj unutrašnji sukob je bio jak i ja bih izlazio iz prostorije kad bi se pastor molio za mene. Dok je moja majka proučavala biblijske teme za krštenje, često bi sa mnom dijelila ono što je saznavala iz Biblije — o sedmom danu, suboti, ili o kršćanskom životu i slično, i često bi se molila za mene. Primjećujući promjenu u životu moje majke, upoznavajući biblijske istine koje je dijelila sa mnom, njezine i pastoreve molitve — sve je to imalo veliki utjecaj na mene. Sljedeće godine sam bio kršten u gradu Kirovgrad u Ukrajini.

Ali onda su došle nove nevolje. Bio sam u srednjoj školi i kad je ravnatelj saznao da sam otišao u, kako je on to smatrao, neku "sektu", pozvao me u svoj ured, pružio mi moje isprave i rekao mi da napustim školu.

(Nastavlja se sljedećeg tjedna)

Misijski izazovi

- ◆ Više od 97% ljudi u Ukrajini izjašnjava se kršćanima. Jedna polovina pripada pravoslavnoj tradicionalnoj crkvi, a drugu polovinu čine katolici i protestanti.
- ◆ Stanovništvo Ukrajine doseglo je 44,8 milijuna stanovnika. Ukrajinci vole čitati, i zemlja je ponosna visokom stopom pismenosti stanovništva od 99,7%.

2. kolovoza 2014.

Gladan Božje riječi (2. dio)

Buča, Ukrajina

Vladimir je odrastao sam uz svoju majku. Kad je imao trinaest godina, bio je spreman odreći se hrane na čak dva tjedna da bi si mogli priuštiti kupiti Bibliju. Sljedeće godine bio je kršten u Kršćanskoj adventističkoj crkvi, ali onda je morao napustiti srednju školu jer je, po mišljenju ravnatelja, otišao u “sektu”.

Nakon što je bio primoran napustiti školu, Vladimir je pronašao drugu školu u kojoj je dovršio svoje srednjoškolsko obrazovanje. Nadao se da će studirati na ukrajinskom Adventističkom visokoškolskom učilištu u Buči, nadomak Kijeva. Otišao je na prijamni ispit, ali ga nije položio.

I dalje s jakom vjerom, odlučio je potražiti posao kao radnik osiguranja u središnjem ukrajinskom gradu Kirovgrad. Ubrzo je Vladimir postao poznat po svom odličnom radu i zalaganju i nedugo zatim bio je premješten u glavni grad Kijev, gdje je unaprijeđen u zamjenika menadžera jedne od najvećih tvrtki za preradu voća u Ukrajini.

Ali on je i dalje osjećao da mu nešto nedostaje. Mислеći da će mu novac donijeti sreću, počeo je raditi šesnaest sati dnevno. “Imao sam puno novca u džepu, ali ni dalje nisam bio sretan” — prisjeća se. Uskoro je dobio još jedno priznanje i unapređenje, ali to je zahtijevalo da bude dvadeset i četiri sata dnevno na raspolaganju. Iako je znao da će mu nova služba donijeti mnogo više novca, nije želio raditi na takav način.

“Proveo sam deset godina svojega života naporno radeći da bih stekao dosta novca, ali nisam bio sretan. A onda sam

pitao Boga: Ako nije sreća u novcu, što donosi sreću?" Na kraju sam pitao Boga: "Gospodine, što želiš da radim?"

Odlučan da sazna što je Božja volja u njegovom životu, Vladimir je odgovore na svoja pitanja potražio u Bibliji. Jednog dana došao je do redaka zapisanih u Knjizi proroka Izaije: "Svi će ti sinovi Jahvini biti učenici, i velika će biti sreća djece tvoje. Na pravdi ćeš biti zasnovana. Odbaci tjeskobu, nemaš se čega bojati, odbaci strah jer ti se neće primaći. ... Neće uspjeti oružje protiv tebe skovano. Dokazat ćeš da je zao svaki jezik što na te udari na sudu. To je baština sluhu Jahvinih, to im je pobjeda od mene — riječ je Jahvina." (Izaija 54,13.14.17)

"Bio sam zadivljen mišlju da će sva Božja djeca biti naučena od Gospodina." Pitao se znači li to da se trebam vratiti u školu. "Bože, imam dvadeset i sedam godina i ne želim ići u školu ponovno." — molio se Vladimir. Ali želio je biti čovjek protiv koga nijedno oružje neće uspjeti.

Nedugo nakon toga umrla je Vladimirova majka. U želji da ga odvрати od tuge, adventistički pastor je pozvao Vladimira u njegov okrug da misionira kao literarni evanđelist i da se uz biblijske učitelje osposobljava za držanje biblijskih proučavanja.

Vladimir je toliko uživao u tim aktivnostima da ga je jednog dana pastor upitao bi li on studirao pastoralnu teologiju u Adventističkom učilištu u Buči. Tada se Vladimir sjetio redaka iz Izaije 54,13: "Svi će ti sinovi Jahvini biti učenici, i velika će biti sreća djece tvoje." Odlučio je ponovno izići na prijamni ispit. "Bože," — molio se, "Tvoja je odluka hoću li studirati ovdje ili ne. Ako želiš da budem ovdje, molim Te, pomози mi, a ja ću pomagati druge da bolje upoznaju Tebe."

Ovog puta Vladimir je položio prijamni ispit. On sada studira teologiju i namjerava postati pastor. "Kad dobijete tako određeni odgovor od Boga, ne želite tražiti ništa više. On mijenja način vašeg života." Njegov omiljeni predmet je starogrčki, gdje uči čitati Novi zavjet na izvornom jeziku.

Misijski izazovi

- ◆ Ukrajinsko Adventističko visoko učilište osnovano je 1999. i nalazi se u šumskom području koje je nekad bilo sovjetski kamp za mlade.
- ◆ Od 140.000 adventista u Euroazijskoj diviziji, više od 45% živi u Ukrajini.
- ◆ U Ukrajini je Kršćanska adventististička crkva bila prva protestantska crkva koja je dobila dopuštenje za emitiranje radijskog programa.

9. kolovoza 2014.

Od mafijaša do Božjih vjesnika (1. dio)

Kazan, Tatarstan, Ruska Federacija

Iako je njegov djed bio imam, islamski vjerski službenik, a sva rodbina revna u svojoj vjeri, Igor je imao potpuno svjetovno djetinjstvo. Budući da je bio dobar u sportovima, uskoro je postao predvodnik kojega su poštovali i bojali ga se svi mladići na ulici.

Ta sposobnost vodstva, poštovanje ljudi i strahopoštovanje u njegovoj prisutnosti krasili su ga i u kasnijim godinama života kad se uključio u mafijaške poslove. Veliki pištolji, goleme svote novca i veliki poslovi postali su sastavni dio Igorova života.

Ali i pored ushićenja i uzbuđenja koje je takav život donosio, Igor je osjećao da mu nešto nedostaje. Postojala je praznina u njegovom životu koju on nije znao ispuniti, tako da je krenuo u potragu za odgovorima.

U potrazi za nečim

Najprije je iz radoznalosti otišao u hram Hare Krišna, zatim u Rusku pravoslavnu crkvu, a zatim u džamiju; ali i pored svega toga nije pronašao "ono nešto".

Jednog dana mu je neki prijatelj rekao da poznaje čovjeka koji ima Bibliju. Zanimajući se za to, Igor je zaželio saznati više, tako da ga je ovaj njegov prijatelj upoznao s čovjekom koji je imao Bibliju.

"Znate li," — pitao je vlasnik Biblije Igora, "da u Bibliji možete čitati o nečistoj hrani i kako nije dopušteno jesti svi-njetinu?" Ovo je bila novost za Igora, jer je mislio da samo Kur'an govori tako nešto.

Sljedećih nekoliko mjeseci Igor je u više navrata telefonom nazvao ovog vjernika, koji bi mu uvijek sve strpljivo objašnjavao iz Biblije i odgovarao mu na postavljena pitanja. Najzad je taj vjernik pozvao Igora da pođe s njim u crkvu. “Nikad neću doći u vašu crkvu” — odgovorio je Igor. Ali ovaj čovjek nije odustajao. Nastavio je održavati vezu s ovim velikim mafijašem. Šest mjeseci kasnije ponovno je pozvao Igora da posjeti njegovu crkvu, i ovaj put se Igor odazvao pozivu.

Posjet crkvi

Dogovorenog dana Igor je sjeo u svoj automobil (nakon što je po svom običaju provjerio da ispod auta nema neke eksplozivne naprave) i pripremao se odvesti do crkve. Kad je upalio automobil ključem, on je naglo poskočio i udario u automobil koji je bio ispred njega.

“Neću reći susjedu sada da sam mu udario automobil,” razmišljao je, “reći ću mu kad se vratim.”

Crkva se sastajala u maloj iznajmljenoj zgradi koja nije izgledala nešto posebno, ali Igor je ipak osjećao da ga to mjesto privlači i nastavio je dolaziti. Neki vjernici crkve promatrali su ovog čovjeka sa sumnjom, pitajući se tko je on zapravo. Kako je bolje upoznao Bibliju i njezin nauk, uspoređivao bi je sa svetim knjigama drugih velikih religija i tradicija s kojima je bio upoznat.

“Bio sam upoznat s povijesti sasvim dobro,” prisjeća se Igor, “i mogao sam uspoređivati različita učenja. Najzad me je istina Biblije nadvladala.”

Prije nego što je bio kršten, Igor je proučavao Bibliju s adventističkim pastorom, salijećući ga bujicom pitanja tijekom svakog njihovog susreta. U Kazan je došao jedan poznati evanđelist, i na kraju niza predavanja Igor je bio kršten. Imao je trideset i pet godina.

Bog ili pištolji?

“Kad sam se krstio, shvatio sam da više ne mogu sudjelovati u onome što se događalo na ulici. Ali iako nisam više činio loše stvari, i dalje sam bio huligan.” — priznaje Igor. Svake subote Igor bi u crkvu donio svoj pištolj, držeći ga na sigurnom, na svojem krilu. Jedne subote mu je jedan vjernik rekao da ne bi trebao donositi pištolj u crkvu. “Oslo-ni se na Boga, a ne na pištolj.” — posavjetovao ga je.

Sljedećeg tjedna Igor je odlučio ostaviti svoj pištolj kod kuće. Osjetio se uplašeno. Shvatio je da je teško pomiriti se s time da više ne nosi pištolj. Kad se vraćao svojoj kući, vidio je neku tamnu pojavu kako ga prati. Odlučio je da se neće bojati, okrenuo se prema silhueti i ugledao čovjeka koji je nosio vreću krumpira!

Širiti svoju vjeru

Od tada je njegova vjera rasla i jačala. Počeo je govoriti drugima o istini koju je otkrivao. Igorova supruga i njegova sestra počele su dolaziti u Adventističku crkvu, i nakon godinu dana su bile krštene. To su učinili i njegova nećakinja i nećak i mnogi drugi kojima je govorio o svojoj vjeri.

Jednog dana Igor je govorio jednom svojem prijatelju o istini koju je saznao iz Biblije, ali taj prijatelj se nije zani-mao za ono što je Igor govorio. Međutim, čovjek koji je stajao pored njih pažljivo je slušao razgovor i zaželio saznati više.

Vasilij, čovjek koji je prisluškivao Igorov razgovor, imao je težak život. I on je bio uključen u mafijaške poslove, i krimi-nal je uzeo svoj danak. Ožiljci i unakaženo lice govorili su da su mu neprijatelji polomljenim staklom načinili duboke posjekotine po licu. Drugi ožiljci su bili od metka koji ga je okrznuo, ne nanijevši mu smrtnu ranu.

Bog je s razlogom poslao Igora u Vasilijev život.

(Nastavlja se sljedećeg tjedna)

16. kolovoza 2014.

Od mafijaša do Božjih vjesnika (2. dio)

Kazan, Tatarstan, Ruska Federacija

Iako je postao vrlo uspješan u ruskim mafijaškim krugovima, Igor je osjećao da mu nešto nedostaje u životu, tako da je počeo istraživati. Njegova potraga ga je preko mnogobrojnih vjerskih učenja dovela do "istine kakva je u Isusu", i postao je kršten vjernik Kršćanske adventističke crkve. Dok je širio svoju novu vjeru, neki se nisu zanimali za ono o čemu Igor govori. Ali čak su i tada neki drugi pažljivo slušali.

Vasilij je bio umiješan u poslove s velikim novcem. Radio je u tvrtki koja je obrtala milijune ruskih rubalja. Bio je obučan za tjelohranitelja i razgovarao je s vodećim ljudima tvrtke tajnim šiframa. Imao je skupu opremu koja mu je omogućavala prisluškivanje razgovora u zatvorenim prostorijama. Ljudi koji su željeli upropastiti tu tvrtku uvidjeli su da je Vasilij "ključni igrač" za dobivanje velikih ugovora, i zato su ga dvaput pokušali ubiti.

Prvi put je bilo kad je bio u kupnji hrane s kćeri. Iako su ga nemilosrdno napali, preživio je. Drugi put je izrešetan mecima, ali je nekako uspio ustati i pobjeći. Bježeći od napadača uletio je u svoju zgradu i pao na stubište ispred svojeg stana. Bojeći se da će umrijeti, molio je svoju majku da mu oprost, ali njegova majka ga je uvjeravala da će preživjeti. S obnovljenom nadom Vasilij je pozvao policiju. Policija je nedugo zatim stigla u pratnji hitne pomoći i ubrzo je odveden u bolnicu. Stavljn je na nosila i odveden u lift prema operacijskoj dvorani. Kad je lift stigao do željenog kata, Vasilij je zatražio da iz lifta iziđe stranom gdje mu se nalazila glava, a ne noge, jer samo mrtva tijela izlaze nogama na vrata.

Oprosti im

Vasilij je upoznao jednog baptista koji ga je pitao: “Želiš li ubiti one koji su ti ovo učinili?”

“Naravno!” odgovorio je Vasilij.

“Nemoj to činiti,” rekao je baptist. “Oprosti im. Ako ih ubiješ, nećeš nikada moći živjeti u miru. Samo im oprosti.”

Nešto kasnije Vasilij je otišao u šumu u šetnju, i tu je na svoje iznenađenje vidio jednog od ljudi koji su ga pokušali ubiti, u šetnji s djevojkom. Gledajući iz prikrajka ovog čovjeka, Vasilij je tiho uzdahnuo i rekao u sebi: “U redu, oprostit ću mu.”

Šest mjeseci kasnije saznao je da je taj čovjek umro od prevelike količine droge. Druga osoba koja ga je pokušala ubiti postala je trajno onesposobljena, a treću osobu je netko u nekom obračunu ubio.

Vrijeme zabave

Dok se približavala Nova godina, Vasilij se pripremao za velike blagdanske proslave i zabave. Imao je mnogo prijatelja čiji su rođendani bili u kasnim danima prosinca i prvim danima siječnja. U nekoliko rođendanskih zabava, koje su slijedile jedna za drugom, uz veliku proslavu Nove godine, to su bila puna dva tjedna opijanja votkom i pušenja.

Ali nekako mu se ovaj put činilo kao da mu nešto nedostaje, da to jednostavno nije to. Vasilij više nije uživao u zabavama, i na kraju ovog dvotjednog razdoblja bilo mu je dosta svega. “Jesam li ja rođen za ovako prljav život?” — pitao se. Znao je odgovor “Ne! Meni treba novi život!”

Novi život

Padnuvši na koljena molio je Boga da mu pomogne. Nekako je nabavio Bibliju i s njom u ruci otišao je k svakom svom prijatelju, pozivajući ga da pođe s njim u šumu na tro-

dnevno zimovanje. Dvojica prijatelja su mu se odlučila pridružiti.

“Otišli smo u šumu, gdje smo bili na miru tri dana, i gdje smo samo čitali Bibliju.” — kaže Vasilij. “Dok smo bili u tihoj prirodi, odjednom je neko dijete na skijama prošlo pored naše brvnare, izjavljujući nam: ‘Sretan vam Božić!’” Nisu očekivali vidjeti ikoga na tako pustom mjestu, pa je Vasilij to shvatio kao poseban znak od Boga.

Molio se tražeći od Boga: “Daj mi da jedan mjesec živim ovaj novi život.” I to je učinio. Onda je tražio od Boga još jedan mjesec čistog života, i dano mu je. Molio je svoju suprugu da mu oprostí za sve što je ikada učinio, nastavivši živjeti čistim životom.

Širenje istine

Kad su se Vasilij i Igor susreli, shvatili su da imaju mnogo toga zajedničkog. “Na svakom mjestu postoje neki ljudi koji vole istinu,” kaže Vasilij, “a ja volim takve ljude.”

Vasilij i Igor su sad bliski prijatelji koji zajedno rade na širenju literature preko posebnih novina koje izlaze u Kazanu. Novine su ispunjene informacijama kako doći do boljeg zdravlja, kao i duhovnim smjericama za bolji i kvalitetniji život. To su jedne od najpopularnijih dnevnih novina u Rusiji.

Dva bivša mafijaša također zajedno rade na pronalaženju sponzora, naručivanju i isporučivanju tisuća adventističkih knjiga ljudima po cijelom Kazanu. Vasilij i Igor se iskreno raduju što će imati novoizgrađenu crkvu kao središte utjecaja u najprometnijem dijelu grada Kazana, koja će biti izgrađena pomoću vaših velikodušnih darova trinaeste subote ovog tromjesečja.

“Naše ispovijedi djeluju zastrašujuće,” kaže Vasilij. “Ali, zapravo, to je naš svijet, tako da one i nisu tako strašne.” On i Igor žele samo pomoći ljudima da pronađu bolji put.

23. kolovoza 2014.

Prijatelji govore prijateljima

Kazan, Tatarstan, Ruska Federacija

Kazansko federalno sveučilište jedno je od najstarijih i najuglednijih sveučilišta u Rusiji. Osnovano je 1804. godine i dobro je poznato po svojoj vrsnoći u prirodnim znanostima i matematici. Iznjedrilo je mnoge poznate ljude, među kojima je Ilija Uljanov, otac Vladimira Uljanova, kasnije Lenjina, koji je također pohađao to sveučilište, ali je bio isključen zbog svojeg političkog aktivizma. Ali njegov otac Ilija diplomirao je na odsjeku za fiziku i matematiku 1854. godine, i posebno se zanimao za meteorologiju. Napisao je dva znanstvena rada — o prednosti meteoroloških promatranja te o grmljavini i gromobranima.

Danas studenti na međunarodno uglednom federalnom Kazanskom sveučilištu mogu posjetiti meteorološki opservatorij koji je koristio Lenjinov otac Ilija.

Širenje vjere

Dvoje mladih studenata, Timor (18) i Albina (19), studiraju meteorologiju na tom sveučilištu. Mladi, inteligentni i motivirani Timor i Albina uživaju u izazovima koji su dio tako stroge akademske sredine. Ali pored svojih akademskih aktivnosti, Timor je prihvatio jedan još veći izazov: širiti svoju vjeru na ovom uglednom sveučilištu.

“Svi moji prijatelji znaju za moju vjeru,” kaže Timor, “ali ponekad je teško govoriti o vjeri, jer neki ljudi ne žele slušati. Ovdje u Tatarstanu posebno je teško govoriti ljudima o Isusu Kristu, jer mnogi ljudi imaju druga vjerovanja.”

Ali usprkos poteškoćama, Timor nije odustao.

Jednog dana dok je razgovarao sa svojom fakultetskom prijateljicom Albinom, govorio joj je o svojoj vjeri u Boga. Objasnio joj je da se način upoznavanja Boga i Njegova volja za naš život nalazi u Bibliji.

“Nakon razgovora s Timorom počela sam se zanimati za proučavanje Biblije, jer mi je rekao da je sve ono o čemu razmišljam već napisano tamo.” — prisjeća se Albina. Uskoro je imala svoju Bibliju i počela ju je proučavati.

“Zaista sam voljela čitati Bibliju, i kad god bih imala neko pitanje, mogla sam pitati Timora. Ponekad je odgovarao izravno, a ponekad me je upućivao na neki drugi biblijski re-dak koji bi pružao odgovor na moje pitanje. Nakon nekog vremena rekao mi je: “Znaš, postoji pastor koji ti može objasniti mnoga pitanja.”

Poziv

Timor je pozvao Albinu da posjeti iznajmljenu dvoranu u kojoj su se subotom okupljali adventisti, i ona je bila oduševljena onim što je vidjela. “Svidjela mi se subotnja škola, bilo je vrlo zanimljivo, jer je to mjesto gdje možemo zajedno proučavati Bibliju i razgovarati o njoj. Uživala sam i u prekrasnim glazbenim točkama za vrijeme bogoslužja. Vrlo sam sretna!” — kaže ona.

Albina već godinu dana dolazi u iznajmljenu dvoranu u kojoj Adventistička crkva upriličuje svoje sastanke, i namjerava uskoro biti krštena.

“Govorio sam joj o svojoj vjeri,” kaže Timor, “Bog je djelovao na njezino srce, i zato je ona ovdje.”

Timor i Albina, uz mnoge druge vjernike koji se okupljaju u ovom malom iznajmljenom prostoru u Kazanu, s velikom željom iščekuju da nova Kršćanska adventistička crkva bude izgrađena u samom središtu grada.

Pravo mjesto znači mnogo

“Iznajmljivanje prostora, umjesto posjedovanja vlastite zgrade, nosi sa sobom mnoge izazove.” — kaže pastor Anvar Ginduljin. “Kad imate svoju zgradu, vlasti vas više poštuju, ali kad je nemate, morate često ići pred predstavnike vlasti i predočavati im isprave koje dokazuju da iznajmljujete zgradu. Morate ih uvjeravati da vaši sastanci nemaju političku svrhu i da niste povezani s terorizmom. Značajno je to što će naša crkva biti izgrađena u samom središtu grada, jer time ona postaje važna i pristupačna.” — dodaje pastor.

Trenutno u gradu koji ima više od 1,1 milijun stanovnika postoji samo jedna adventistička crkva, i nalazi se u predgrađu Kazana. Suprotno tome, nova crkva će se nalaziti u samom srcu grada, tek sedamdeset metara od glavne postaje metroa i najveće autobusne postaje u središtu grada.

“Mi planiramo da ova crkva bude središte utjecaja na cijeli grad. Ona će biti otvorena za potrebe ljudi iz naše zajednice svakog dana tijekom tjedna.”

Planovi uključuju veliku dvoranu za bogoslužja, prostoriju za glazbu, sport i fitnes, mjesto za mlade i dvoranu za ručkove, okupljanja i proslave. Uz to će ispred crkve biti izgrađeno dječje igralište.

“U ovom dijelu grada postoji vrlo malo mjesta na kojima se djeca mogu igrati” — kaže pastor Ginduljin. “Mi želimo da djeca imaju lijepo mjesto za igru, da se uz njih odmaraju roditelji i slušaju lijepu glazbu dok im se djeca igraju. Želimo da se ljudi naviknu boraviti u okrilju Kršćanske adventističke crkve. To je naš san.”

Ova nova crkva i središte utjecaja su jedan od važnih projekata koji će se ostvariti od prikupljenih darova trinaeste subote ovog tromjesečja. Molimo vas, planirajte pomoći svojim darom da ovaj san postane stvarnost za našu braću i sestre u Kazanu.

Misijski izazovi

- ◆ Kazan je multietnički grad poznat po tome što muslimani i kršćani žive jedni pored drugih u miru.
- ◆ Kazan se smatra “sportskom prijestolnicom” Rusije. U njemu se nalaze poznati nogometni, košarkaški i hokejaški ruski prvoligaški klubovi. Od 16. do 23. srpnja 2014. ovaj grad će biti domaćin svjetskog prvenstva u mačevanju, a u 2015. svjetskog prvenstva u vodenim sportovima. Godine 2018. Rusija će biti domaćin svjetskog nogometnog prvenstva, a grad Kazan će biti jedan od gradova u kojima će se igrati FIFA utakmice svjetskog nogometnog prvenstva.

30. kolovoza 2014.

Pronaći Knjigu

Euroazijska divizija

Gahida je rođena u nekršćanskoj, vrlo religioznoj obitelji. Molitve, prinošenje žrtava i čitanje vjerskih knjiga bili su posebno značajni u njezinom duhovnom iskustvu. Tijekom mnogih godina Gahida je slijedila vjeru svoje obitelji i pažljivo sprovodila sve čemu je bila naučena, a posebno molitvu.

A onda je Gahida jednog dana, dok je bila na molitvi, vidjela anđela. Anđeo joj je rekao: “Pronađi Knjigu.” — a zatim ponovio: “Pronađi Knjigu.” Pitajući se što bi to moglo značiti, Gahida je otvorila svoju vjersku knjigu i počela čitati odjeljak o Mojsiju i njegovom zakonu, Davidu i njegovom Sinu Isusu Kristu i Njegovoj Radosnoj vijesti, ali se i nadalje pitala koja bi to Knjiga mogla biti.

Pet godina nakon toga dobila je odgovor na svoje pitanje kad je jedan adventist došao u njezin grad i pozvao je na predavanja koja su govorila o Bibliji. Gahida je odlučila otići na ta predavanja i tu je vidjela Bibliju po prvi put i imala mogućnost nabaviti svoj primjerak.

“Kad sam kupila Bibliju, počela sam je čitati i tek sam tada razumjela da je to Knjiga za koju mi je anđeo rekao da je trebam naći. Dok je uranjala dublje u Bibliju, Gahida je uvidjela mnoge sličnosti između Biblije i vjerske knjige koju je dobro poznavala.

Iako je uživala u biblijskim predavanjima, Gahida nije odmah postala adventistica. Bojala se da će je Bog kazniti ako bi počela ići u mjesnu adventističku crkvu. Međutim, adventistički biblijski predavač se molio za nju bez njezinog znanja, i najzad je Gahida donijela odluku da će otići u adventističku crkvu, ali “samo jednom”.

“Tijekom mojeg prvog posjeta adventističkoj crkvi,” — prisjeća se Gahida, “propovijed je govorila o ženi Samarijanki iz Ivana 4. Znala sam da se to odnosi na mene, jer ja sam bila kao Samarijanka koja je tražila nešto bolje. Ona je to “bolje” pronašla u Isusu Kristu, i ja sam zavoljela tog Isusa i shvatila sam da je On Jedin i te da mi na ovom svijetu ne treba ništa drugo nego samo Isus!”

Gahida je znala da je Kršćanska adventistička crkva pravo mjesto za nju. Nakon više biblijskih predavanja bila je krštena i postala je vjernica Adventističke crkve. Nekoliko godina kasnije Gahida je željela pronaći način na koji bi mogla govoriti o svojoj novoj vjeri onima u vjerskoj zajednici u kojoj je bila odgajana.

“Oduvijek sam voljela pisati,” kaže Gahida, “tako da sam odlučila napisati knjigu o mojem duhovnom putovanju, u kojoj ću pobliže prikazati neke pojedinosti moje prijašnje religije i usporediti ih s učenjima Biblije.”

Gahida i njezin odrasli sin su se dosta molili za objavljivanje ove knjige, i uskoro su dobili posebnu pomoć. “Jedna sestra je dala velikodušnu potporu i mogli smo otisnuti tisuću primjeraka knjige, a onda je jedan brat dao novac kojim smo mogli otisnuti još dodatnih petsto primjeraka knjige.” — kaže Gahida.

Hrabro je uručila svoju knjigu stotinama vjerskih vođa svoje prijašnje vjere, govoreći im: “Morate razmišljati o onom u što vjerujete, i mislim da će vam ova knjiga biti od pomoći.” Gahida i njezin sin su zajedno nastavili osnivati adventističke crkve u različitim mjestima i gradovima. Pored pisanja više knjiga i drugog vjerskog gradiva, Gahida je prevela i nekoliko knjiga Ellen G. White s ruskog na njezin materinski jezik. Posebno pamti iskustvo s jednom knjigom, *Patrijarsi i proroci*, koju je jedva uspjela objaviti zbog velikih političkih nemira u zemlji.

“Kad je tiskara u glavnom gradu primila moj prijevod te knjige, netko je tih dana pokušao izvršiti atentat na pred-

sjednika države. Sve nakladničke kuće i tiskare bile su odmah zatvorene. Vladini agenti su provjeravali svaku nakladničku kuću u državi tražeći neki neprijateljski materijal. Kad su agenti došli u tu tiskaru, nakladnik je probljedio od straha jer nije mogao pokrenuti jedan kompjutor. To je bio jedini kompjutor u kojem je bio pohranjen prijevod *Patrijarha i proroka*. Nakon što su vladini agenti otišli iz tiskare, kompjutor je sam od sebe proradio i mogli su otisnuti knjigu na našem jeziku.

Tiskanje takve knjige bilo je vrlo skupo,” prisjeća se Gahida, “ali nismo morali ništa platiti. Odgovorni čovjek u tiskari nam je rekao: ‘Ovo što činite je nešto zbilja prekrasno, i stoga ne možemo uzeti novac od vas.’”

Gahida je zahvalna Bogu na posebnoj službi koju je namijenio njoj: da može pisati i prevoditi knjige. “Mnogi ljudi su vrlo sretni što mogu dobiti ova štiva, čitati ih i dijeliti dalje svojim bližnjima, a Ellen G. White je doista nadahnuta od Boga i smatram je svojom najboljom prijateljicom.”

6. rujna 2014.
**Od cigareta
do dvoraca (1. dio)**
Vinica, Ukrajina

Odrastao sam u domu bez vjere u Ukrajini. Moj otac je govorio da će dvijetisućite godine doći do smaka svijeta. Kad sam bio malo dijete, vjerovao sam mu i bio sam uvjeren da ne postoji nada za budućnost.

Imam dvije starije sestre, i kako mi se činilo da su moji roditelji uvijek više pažnje posvećivali njima, ja sam se osjećao slobodnijim činiti sve po svojoj volji. Od malih dana sam stalno pušio, pio i isprobavao različite droge. Mojim roditeljima je život bio jako težak jer sam ih potkradao, ali krao sam i ljudima izvan svojega doma. Moji roditelji su postali jako zabrinuti. Kad sam bio na odsluženju vojnog roka, u našem gradu Krasylivu u Ukrajini održavao se niz evanđeoskih predavanja, a vodili su ga neki adventisti. Moj otac je kršten 1994. godine. Kad sam se vratio kući nakon odsluženja vojnog roka, počeo sam živjeti raspuštenim životom još gore nego prije. Majka mi je bila tako bolesna od reume i artritisa da je postala invalidna osoba. Povrh svega toga, zbog mene je život mojih roditelja postao prava noćna mora.

Otac je tražio od vjernika u crkvi da se mole za mene. Oni su postili i molili se. Često sam mogao čuti i svoju majku koja nije bila vjernica crkve kako se u drugoj sobi moli za mene. Kako crkva nije imala svoje prostorije, često su se vjernici okupljali u našem domu. Ja bih tada obično izlazio iz kuće.

Ali malo-pomalo probudilo se moje zanimanje. Nakon nekog vremena ti me se ljudi više nisu bojali i počeli su razgovarati sa mnom. A onda je u naš grad pozvana skupina mladih literarnih evanđelista da rasprostranjuje kršćansku litera-

turu. Otac me je pozvao da upoznam te ljude, jer u crkvi mojega oca skoro uopće nije bilo mladih osoba. Zbog toga sam shvaćao da samo stari i bolesni ljudi, koji nemaju nikakvu drugu svrhu u životu, odlaze u crkvu. Pored toga, približavali su se novogodišnji blagdani, tako da sam skoro cijeli mjesec bio pijan i nisam se trijeznio. Ali nakon svega osjetio sam neku prazninu u svojem srcu.

Tako sam, kad me je otac pozvao, zaželio upoznati te mlade ljude. Zamišljao sam ih kao bolesne ili duševno zaostale, kao da im nešto nedostaje. Ali kad sam ih vidio, vidio sam lijepe, jake, zdrave, divne mlade ljude koji su se smiješili i bili sretni. Vidio sam radost u njihovim očima i uočio čistoću u njihovom govoru — nisu psovali, pili niti pušili. Odjednom sam shvatio: oni nisu ljudi koji se ne uklapaju, već sam to ja. Mogao sam jasno vidjeti dvije skupine mladih u svojem umu: jednu u kojoj su bili moji stari prijatelji, koji su uvijek psovali, pili i pušili; i drugu koja je bila čista i iskrena, koja nije psovala i koja nije koristila alkohol. Ako sam želio biti iskren, o njima sam mogao reći samo dobro.

Kolporteri su me pozvali da pođem s njima i dijelim časopise i knjige, iako sam u džepu imao cigarete. Upoznali su me s jednim odgovornim mladićem i nas smo dvojica krenuli od vrata do vrata nuditi literaturu. Ponekad bih se udaljio da popušim koju cigaretu, i nisam otvarao usta jer nisam želio da netko osjeti miris cigareta. Iako nisam ništa govorio, mogao sam biti tiha molitvena potpora. Počeo sam dolaziti u crkvu svake subote.

Ponekad bi me moji novi prijatelji pozivali da pođem s njima na bogoslužja mladih u drugim gradovima. Dok se moje shvaćanje kršćanstva širilo, izokrenuta slika koju sam prije imao u glavi potpuno je nestala.

Jednog dana sam u crkvi čuo poziv za predstojeće krštenje. Tko god se htio krstiti dobio je obrazac koji je trebao popuniti i pregled osnovnih vjerovanja Kršćanske adventističke crkve.

Ovo cjelokupno iskustvo mi je brzo proletjelo, za manje od dva mjeseca. S cigaretom u ruci počeo sam popunjavati krštenički zavjet. Kako sam nastavio proučavati Bibliju, došao sam do teme koja je govorila o nepijenju alkohola, štetnoj uporabi duhana i zabranjenih droga. Nisam mogao shvatiti kako ću ja sve to moći ostaviti. Iako sam napustio svoje stare prijatelje, oni su često dolazili i pozivali me da pođem s njima. Ali ja sam čvrsto odlučio da ne idem. Tako sam u veljači 1997. godine bio kršten. Odmah sam prestao piti alkoholna pića, ali sam se još uvijek borio s duhanom. Pokušao sam sve što sam znao kako bih prekinuo s pušenjem: smanjio sam na jednu cigaretu dnevno, jeo sam kolače, žvakao žvake, ali ništa nije uspijevalo. A onda sam se jednog dana odlučio iskreno pomoliti Bogu i reći: "Bože, molim Te, ukloni cigarete od mene." Bog je to učinio na čudnovat način.

Moja tetka, koja živi u jednom udaljenom selu, pozvala me je da dođem i pomognem joj oko radova u kući na tjedan dana. U njezinom selu je bila samo jedna prodavaonica u kojoj su se mogle kupiti cigarete. Kad sam stigao, rekao sam svojoj tetki da sam kršćanin te da više nisam osoba koja sam nekad bio. Ali ona nije znala da se ja borim s pušenjem. Svakog dana davala mi je posao koji sam trebao obaviti. Prošla su četiri dana bez ijedne cigarete. Petog dana sam shvatio da nisam zapalio cigaretu već punih pet dana. Kad sada promatram svoj prijašnji život, mogu vidjeti da je boravak kod moje tetke bio pravi oporavak za mene. Bio sam zadivljen Božjom mudrošću i kako je pronašao način da mi pomogne u prestanku pušenja.

(Nastavlja se sljedećeg tjedna)

13. rujna 2014.
**Od cigareta
do dvoraca (2. dio)**
Vinica, Ukrajina

Kad sam trebao biti kršten, moje sestre su mi rekle da bih trebao tražiti oprost od roditelja. Moji roditelji su plakali od radosti i tek tada sam shvatio da je s Bogom moguće zadobiti svakakve pobjede. Ono što me je posebno zadivilo kad smo otpočeli graditi crkvu jest to što su ljudi donosili svoje darove u crkvu, poput zlata i nakita, i zadužili baš mene, bez obzira što su znali moju prošlost, da prodam taj nakit. Bio sam zadivljen i duboko dirnut takvom vrstom povjerenja. I ja sam bio vrlo odgovoran s time, pokušavajući postići najbolju cijenu i prikupiti svaki novčić za izgradnju.

Kasnije sam postao literarni evanđelist i vođa mladih. Za vrijeme jednog sastanka kolportera upoznao sam svoju buduću suprugu Bogdanu. Danas imamo tri ljupke kćeri i ja sam izabran za starješinu u našoj crkvi. Zadivljen sam kako me je Bog uspio preobratiti i podariti mi život o kojem nisam mogao niti sanjati. Na neki način moj otac je bio u pravu: 1999. godina bila je zadnja godina mog starog života.

Poruka današnjim mladima

Postoji nešto zbog čega žalim: zbog godina moje mladosti. Žalim zbog godina koje sam protratio uzalud. To su bile potpuno prazne godine mojega života — bez smisla, bez cilja, bez značenja, bez zadovoljstva i pravog puta kojim treba ići. Sada shvaćam da je bolje živjeti s Bogom. Kad ste s Bogom i kad Mu se iskreno molite, možete ostvariti svakojake pobjede u svojem životu. Kad god imam neki problem ili poteškoću na poslu ili u obitelji s odgojem djece, Bog me

podsjeca na moje prve korake u vjeri. A onda se sjetim da, kad se molite, ne postizete pobjedu vi sami, nego to čini Bog. Ali najprije mora biti vaša odluka i vaša želja.

Posao s dječjim dvorcima

Ja sam mali poslovni čovjek. Prodajem igračke i imam nekoliko dječjih gumenih dvoraca za skakanje koji su smješteni na nekoliko mjesta po gradu. Svaki roditelj koji dođe sa svojim djetetom, dobiva besplatni adventistički časopis sa zdravstvenim i duhovnim člancima. Najomiljeniji dani kad ljudi dolaze u parkove su subota i nedjelja. Središnji gradski park pripada općini, tako da kad dobro poslujem, oni dobivaju dobar postotak. Ali izazov je u tome što ja ne radim subotom. U početku smo s gradskim vlastima imali neke nesporazume oko toga. Pokušali su me natjerati da budem subotom u parku i da radim, ali bio sam čvrst — ili neću raditi u subotu, ili neću raditi uopće. Mogli su vidjeti da sam čvrstog uvjerenja i da radim pošteno. Oni cijene naš posao i znaju da smo ljudi od riječi i načela.

Na groblju

Ponekad odlazim na groblje gdje je pokopana moja majka. Dok hodam između grobova, čitam imena i mogu vidjeti imena nekih mojih starih prijatelja koji su pokopani tamo. Posebno sam tužan kad vidim tri draga imena, jer kad sam postao kršćanin, razgovarao sam s tim mladićima, pozivao sam ih da dođu u crkvu i slijede put kojim sam ja pošao prije njih. Njihova imena se sad nalaze na nadgrobnim spomenicima.

Posljednji put kad sam bio u svom roditeljskom domu, moja supruga je uvidjela svu ispraznost mog prethodnog života. Dok smo prolazili grobljem, nekoliko mojih starih prijatelja je bilo tamo, sjedili su na klupi. Bogdana i naše djevojčice su išle malo ispred mene, a ja sam polako išao iza njih.

Kad me je jedan od njih ugledao, potrčao je prema meni, pao na svoja koljena preda mnom i počeo plakati govoreći: "Umoran sam od života kojeg vodim."

Rekao sam mu da sam nedavno, na tom istom mjestu, rekao našem zajedničkom prijatelju, koji je sada u grobu, da pođe sa mnom u crkvu. "A sada pozivam tebe da dođeš sa mnom u crkvu!" Ali on me ni tada nije želio poslušati. Reкао je: "Doživjet ću istu sudbinu kao i onaj koji leži u grobu."

Razgovarao sam s njim i molio ga: "Lakše je otići u crkvu nego na groblje. Pogledaj me sada, ono su moja žena i naša djeca." Pogledao ih je dok sam ga ohrabrivao: "I ti možeš otpočeti novi život, možeš imati sve ono što i ja." Ali samo se okrenuo prema starim prijateljima i vratio opijanju. Nije imao obitelj, nije imao ništa. Provodio je svaki dan tražeći samo što će popiti. Dok smo se polako udaljavali s tog mjesta, moja supruga je prošaptala: "Sada vidim što si bio u prošlosti." "Da," uzdahnuo sam tužno i nastavio: "bio sam najgori od svih njih."

Ruslanova i Bogdanina djeca Sofija, Nađa i Polina se spremaju i raduju što će krenuti u novu Adventističku školu u Vinici. Hvala vam što pomažete i činite da ova škola postane stvarnost tako što ćete velikodušno priložiti svoj novac kao dar trinaeste subote.

20. rujna 2014.

Čovjek koji je pao s neba

L'vov, Ukrajina

Napomena: *Pastor Nikolaj Žukaljuk je vjernik Kršćanske adventističke crkve već četrdeset godina i za to vrijeme služio je u Božjem djelu kao pastor, pisac, nakladnik i predsjednik Ukrajinske unije konferencija. U izvještaju koji navodimo on nas vodi u vrijeme kad je služio vojni rok u sovjetskoj vojsci.*

Moje služenje vojnog roka u sovjetskoj vojsci se uskoro trebalo završiti. Jedna od mojih dužnosti bila je da pišem za vojne novine. Moji nadređeni su bili zadovoljni mojim poslom i željeli su da nastavim raditi kao glavni urednik tih novina. Ponudili su mi stan u Lenjingradu, što je u to vrijeme bilo teško dobiti. Ali postojao je samo jedan uvjet: trebao sam postati član Komunističke partije. U sovjetsko doba nijedna osoba nije mogla raditi na takvom položaju a da nije komunist.

Nekoliko dana kasnije pozvali su me na sastanak s generalom. Rekao mi je: "Možeš nastaviti svoju vojničku službu. Dobit ćeš časničke činove i možeš biti s nama. Službeno ćeš putovati u mnoga mjesta i radit ćeš u našem vojnom području. Možeš ostati u vojsci i raditi ovdje."

Tako sam imao dvije ponude: postati glavni urednik novina ili vojni časnik. To je bila velika kušnja. Razmišljao sam što bi značilo da postanem časnik i o svemu što bih dobio. Imati stan u Lenjingradu?! To je bio san za mene!

Ozbiljno sam razmišljao da prihvatim jednu od ove dvije ponude, iako bi to značilo odreći se vjere u Boga i postati komunist.

Posljednji let

U to vrijeme služio sam i kao vojni padobranac i imao sam već oko osamdeset skokova. Jednog dana, dok smo se pripremali za skokove, glavni zapovjednik mi je rekao: “Ja idem prvi, a ti ćeš biti posljednji koji skače. Između nas skakat će petnaest vojnika.”

Padobrani svih vojnika ispred mene otvorit će se automatski, a ja bih svoj padobran trebao otvoriti ručno. Mislio sam da je to u redu — hrabar sam i imam dosta iskustva. Činio sam to više puta dotad. Skočio sam posljednji. Nakon kraćeg slobodnog pada povukao sam konopac. Ništa se nije dogodilo. Pokušavajući ne paničiti, povukao sam konopac pričuvnog padobrana. Ponovno se nije ništa dogodilo. Nije se vidjelo ništa osim plavog neba gore i zemlje koja se brzo približavala. Shvatio sam da je to kraj. Osjećaj koji me je tada prožeo može potpuno razumjeti samo netko tko je bio na nebu u ovakvoj nevolji. Otkopčao sam svoj težak kaput i pokušao ga iskoristiti da usporim svoj slobodni pad.

A onda sam se počeo najiskrenije moliti, vjerujući da će to biti moji posljednji trenuci: “Bože ne mogu učiniti ništa čime bih se spasio, ali bih volio vidjeti Tvoju ruku u ovom trenutku.”

Shvatio sam da je najgore što sam učinio bila odluka da napustim Boga. Što će mi se dogoditi sada? Stan u Lenjingradu i sve vojničke počasti na svijetu više nisu imale nikakvu vrijednost.

Gledajući dolje, mogao sam vidjeti otvoreni padobran svojeg zapovjednika. Odjednom je počela puhati neka zračna struja i usmjeravati me na njegov padobran!

Ali na vrhu tuđeg padobrana ne možete ostati dugo. Kako sam skliznuo, zapovjednik me je zgrabio svojim snažnim rukama i držao me željeznom stiskom! Padali smo brzo i rekao mi je kako da savijem noge kako bismo se spustili što je moguće sigurnije. Nakon što smo se prizemljili, odvedeni smo u bolnicu samo s manjim povredama. Sljedećeg dana

priča o ovom iznimnom iskustvu je bila objavljena u novinama. Svi su priznali da se ovakve stvari ne događaju. To je bilo čudo.

Konačna odluka

Od tada su moje molitve potpuno drukčije od onih koje sam izgovarao prije ovog događaja. Dva tjedna kasnije otišao sam na sastanak s generalom i imao čvrst odgovor. Dok sam ulazio u njegov ured, pogledao me je i nasmiješio se. Bio je uvjeren da ću se odmah složiti s njegovim prijedlogom.

“Gospodine generale,” rekao sam mu, “razmišljao sam o vašoj velikodušnoj ponudi i odlučio sam da ne ostanem u vojsci.”

Potpuno iznenađen, upitao me je: “Što ćeš raditi?”

“Vidite, gospodine, zapravo ću slijediti poziv Partije, ići u nova mjesta i upoznavati nove krajeve.” U to vrijeme Komunistička je partija željela razvijati Sibir i ohrabivala je ljude da se tamo nastane.

General me je pogledao i rekao: “Dobro, vojniče, vidio sam mnoge lude mladiće, ali ti si najluđi od svih njih!”

Nakon odsluženja vojnog roka, pastor Žukaljuk je u tajnosti radio kao pastor i organizirao podzemni rad na izdavanju vjerskih knjiga i materijala za vjernike Kršćanske adventističke crkve u Sovjetskom Savezu. Njegova supruga Jevgenija i on dospjeli su u zatvor zbog ilegalnog djelovanja, i kasnije su pušteni. Oni su u braku već šezdeset godina.

27. rujna 2014.

Program trinaeste subote

Uvodna pjesma

“Naš tvrdi grad je Gospod Bog”,
Kršćanske himne, br. 187.

Dobrodošlica

Voditelj subotnje škole

Molitva

Program

Dar

“Sada je pravo vrijeme”

Dok se prilažu darovi, neka djeca pjevaju neku rusku ili ukrajinsku pjesmu koju su naučila u subotnoj školi.

Završna pjesma

“Kao u zoru što zvijezde se gase”,
Kršćanske himne, br. 338.

Završna molitva

* * *

Sudionici: Najavljiivač (muškarac ili žena), jedna žena, tri muškarca. [*Sudionici trebaju biti upoznati s onim što govore, tako da mogu naglasiti važne dijelove.*]

Pomagala: Zemljovid s Euroazijskom divizijom. (Snimite ga s poledine Biblijske pouke ili skinite s adrese www.AdventistMission.org i projicirajte ga na zid.) Prezentacija u Power-Pointu pomogla bi da svaki projekt bude dobro predstavljen i da slušatelji dobiju pojam o projekatu za koji prikupljaju novčana sredstva.

* * *

Najavljivač: Danas je trinaesta subota ovoga tromjesečja. Kroz vijesti iz svijeta upoznali smo neku našu braću i sestre iz Ukrajine i Rusije. Danas ćemo upoznati vođe Božjeg djela u ovim zemljama, koji su izravno uključeni u naše misijske projekte.

Euroazijska divizija (EAD) se prostire kroz jedanaest vremenskih pojaseva i nju čine dvanaest zemalja. Ruska Federacija je najveća zemlja ne samo ove divizije, već i na cijelom svijetu. Ona se prostire kroz devet vremenskih pojaseva. Kad je u Moskvi devet sati ujutro, na obali krajnjeg istoka Rusije je osamnaest sati navečer.

Većina stanovništva Rusije živi zapadno od Urala, u europskom dijelu Rusije. U zemlji ima 46.000 vjernika Kršćanske adventističke crkve, što predstavlja odnos od jednog adventista na svakih 3.000 ljudi. Mnogo posla stoji pred Crkvom da dopre do mnogih milijuna s adventnom porukom.

Jedan od projekata trinaeste subote ovog tromjesečja jest izgradnja crkve i središta utjecaja u najprometnijem dijelu grada Kazana. Grad Kazan je glavni grad Tatarstana, jedne od republika Ruske Federacije. To je vrlo napredan grad.

Poslušajmo što pastor Igor Krasilnikov, predsjednik Zapadnoruske konferencije, i pastor Anvar Ginduljin iz Kazana imaju reći o tom projektu.

Pastor Krasilnikov: Voljeli bismo izgraditi crkve u mnogim gradovima, ali nemamo zemljišta. Vrlo je teško naći komad zemlje u gradu, a ako saznamo crkvu izvan grada, ljudima je skupo putovati u crkvu.

Pastor Ginduljin: Zato smo željeli pronaći odgovarajuće mjesto u gradu Kazanu. Gledali smo svugdje oko središta grada, ali su zemljišta koja smo nalazili bila premala ili predaleko od metroa. Molili smo se tražeći od Boga da nam pomogne pronaći dobro mjesto, i On je odgovorio na naše molitve! Pronašli smo savršeno mjesto samo sedamdeset metara

od glavnih postaja gradskog metroa i autobusa. Uz pomoć Zapadnoruske unije naša je konferencija uspjela kupiti to zemljište 2013. godine.

Pastor Krasilnikov: Kazan je jedinstven grad; to je mjesto u kojem muslimani i kršćani žive u miru jedni pored drugih. Vrlo je značajno za nas kao Adventističku crkvu da budemo prisutni na ovom području. Mi ne znamo što će se dogoditi u budućnosti — možda nam neće dopustiti da gradimo crkve, zato je želimo izgraditi sada dok imamo tu mogućnost.

Pastor Ginduljin: Uz to želimo priuštiti djeci lijepo i sigurno mjesto ispred crkve na kojem se mogu igrati, dok se njihovi roditelji i ostali odmaraju. Zato namjeravamo napraviti dječje igralište i park.

Pastor Krasilnikov: U ovoj četvrti ima mnogo visokih zgrada i djeca nemaju mjesto na kojem bi se mogla igrati. Ljudi koji žive u ovim zgradama bili bi uvrijeđeni spoznajom da je crkva kupila ovo zemljište, a da na njemu nema mjesta za dječje igralište. Tako će, kad se djeca budu igrala u dvorištu ispred crkve, njihovi roditelji biti s njima. Naša crkva će biti središte utjecaja koji će nuditi mnogobrojne sadržaje. To neće biti mjesto za bogoslužje koje se održava jednom tjedno, već mjesto na kojem će se djeca moći igrati svakodnevno.

Pastor Ginduljin: Želimo iskoristiti ovu priliku sada kad Bog otvara vrata, jer se već sutra sve može promijeniti.

Najavljivač: Hvala vam, pastori Krasilnikov i Ginduljin. Posvetimo sad pozornost Ukrajini, gdje od dara trinaeste subote namjeravaju izgraditi i proširiti četiri adventističke škole. Poslušajmo sada gospođu Elenu Milnenko, ravnateljicu Adventističke škole u Vinici, i gospodina Aleksandra Kobernju-

ka, ravnatelj škole u L'vovu, koji će nam reći kako je ta škola otpočela s radom.

Gospodin Kobernjuk: Školovao sam se za učitelja i predavao sam u jednoj državnoj školi. Nakon što sam postao vjernik Kršćanske adventističke crkve vodila me je misao kako škola ima veliki utjecaj na to kako djeca vide i razumiju svijet. Onda sam jednog dana doznao da Kršćanska adventistička crkva ima obrazovni sustav, ali u Ukrajini postoje samo dvije adventističke crkvene škole. Razgovarao sam o tome s našim pastorom i s predsjednikom Zapadne unije, i odlučili smo osnovati školu ovdje u L'vovu. Počeli smo kao vrlo mala škola sa samo troje učenika. Od tada smo stalno rasli i napredovali, sve do današnjeg dana kad imamo dvadeset i sedmero učenika.

Najavljivač: Gdje se ta škola nalazila?

Gospodin Kobernjuk: Najprije smo se okupljali u jednoj prostoriji u crkvi, ali kako smo rasli, konferencija nam je izišla u susret i velikodušno nam ustupila svoje urede, a oni su se preselili u drugu zgradu. Ali mi brzo rastemo i primili smo mnoštvo zahtjeva da proširimo obrazovanje i na razrede nakon petog; ali da bismo to učinili, prijeko nam je potrebno proširenje.

Najavljivač: Što je presudno da škola tako brzo raste?

Gospodin Kobernjuk: Primijetio sam da adventističko obrazovanje, posebno naglašavanje biblijskih vrijednosti, dobro utječe na djecu. U našoj školi djeca uče kako da se mole, uče, oslanjaju se na Boga i vjeruju Mu.

Najavljivač: Hvala vam, gospodine Kobernjuk. Gospođo Milnenko, jeste li imali slično iskustvo u vašoj školi u Vinici?

Gospoda Milnenko: Da. Mogli smo vidjeti rezultate i kod roditelja i kod učenika. Djeca su vrlo sretna u našoj školi. Postoje mnogi dobri i stručni profesori u državnim školama, ali oni s djecom ne dijele duhovne vrijednosti, tako da često djecu okreću ili prisiljavaju da vjeruju nešto drugo. Čak i mala djeca moraju reći svojim nastavnicima i školskim prijateljima da ne idu u školu subotom i čvrsto braniti svoje stavove. Tako adventistička djeca od malih nogu nisu kao sva druga djeca, a to je često teško breme za njih i potkopava im samopouzdanje.

Najavljivač: Gospodo Milnenko, recite nam nešto više o našoj školi u Vinici.

Gospoda Milnenko: Adventistička škola u Vinici otpočela je s radom tek nedavno, i već imamo dvadeset i četvero učenika podijeljenih u četiri razreda, i još petnaestero učenika predškolskog uzrasta u vrtiću. Trenutno škola radi u prostorijama crkve, i još bi mnogi učenici voljeli doći, ali nemamo dovoljno prostora za sve.

Najavljivač: Znači, to je razlog zbog kojeg gradite školu?

Gospoda Milnenko: Da. Želimo proširiti stupanj obrazovanja i ponuditi više razrede, ili čak cjelokupnu osmogodišnju i srednju školu. Roditelji su vrlo uzbuđeni zbog ove mogućnosti, i konferencijska uprava također. Imamo lijepo zemljište u šumovitom dijelu grada gdje se djeca mogu igrati u dvorištu. Otpočeli smo gradnju i mnogi roditelji i pastori iz konferencije su došli na gradilište pomagati u izgradnji.

Najavljivač: Kako će vam pomoći dar trinaeste subote?

Gospoda Milnenko: Pomoći će nam mnogo! Bez toga ne bismo mogli ponuditi srednjoškolsko obrazovanje, kao ni pot-

punu osnovnoškolsku razinu. Vrlo je važno da naši učenici steknu adventističko obrazovanje, jer se na ovom mjestu mogu ohrabriti u svojoj vjeri. Mi redovito održavamo bogoslužja, i kad nađemo na neke poteškoće prvo što činimo jest da se molimo. U svakom razredu učitelji pokazuju i govore da je Bog Stvoritelj svijeta i da voli ljude jer ih je stvorio.

Najavljivač: Kad biste zatražili da se Adventistička crkva u svijetu moli za nešto, što bi to bilo?

Gospoda Milenko: Voljela bih da se Adventistička crkva moli za stanje u Ukrajini i za naš obrazovni sustav, tako da možemo imati mnogo adventističkih škola kao misijski projekt kojim ćemo djelovati na djecu i roditelje.

Najavljivač: Hvala svakom od naših gostiju što su nam predstavili prekrasne projekte koje će poduprijeti dar trinaeste subote. Nažalost, imali smo samo toliko vremena da čujemo za neke od projekata. Molimo vas, imajte na umu i druge posebne projekte u Euroazijskoj diviziji ovog tromjesečja, koji uključuju izgradnju još dvije škole u Ukrajini i crkvu kao središte utjecaja u Minsku u Bjelorusiji. Učinimo sve što možemo da bismo ohrabрили našu braću i sestre u Ruskoj Federaciji i Ukrajini dok pronalaze razne načine svjedočenja milijunima ljudi na svojim područjima. Molimo vas da velikodušno priložite svoje darove trinaeste subote za Euroazijsku diviziju. Hvala vam!

[Prilaganje darova.]

Izvori za voditelje

Za više podataka o raznovrsnom kulturnom naslijeđu Ruske Federacije, Tatarstana, Ukrajine i drugih zemalja Euroazijske divizije, obratite se mjesnoj knjižnici, putničkoj agenciji ili veleposlanstvu pojedine zemlje. Utipkajte naziv zemlje u internetske pretraživače: <http://www.infoplease.com/country/russia.html>; <http://www.britannica.com/EBchecked/topic/584169/Tatarstan>; http://www.ukraine-insight.com.ua/interesting_facts_Ukraine.html.

Podaci s interneta. Adventistička internetska misijska stranica sadrži dodatnu građu za predstavljanje misije. Potražite riječi i pjesme na izvornim jezicima i engleskom. Kao dodatak potražite dodatne podatke o aktivnostima u tim zemljama. Idite na www.AdventistMission.org.

Adventistički misijski DVD je besplatan prilog u kojem se mogu naći izvještaji iz zemalja o kojima smo govorili, kao i o misiji Adventističke crkve u svijetu. Naka vam voditelj subotnje škole načini kopiju DVD-a, ili skinite prilog na www.AdventistMission.org.

Kazalo

Dragi voditelju subotnje škole i prijatelji misije..... 3

Kijev, Ukrajina

Pravi kršćani (1. dio) 5

Pravi kršćani (2. dio) 9

Buča, Ukrajina

Spašen u subotnji dan 13

Gladan Božje riječi (1. dio) 16

Gladan Božje riječi (2. dio) 19

Kazanj, Tatarstan, Ruska Federacija

Od mafijaša do Božjih vjesnika (1. dio) 22

Od mafijaša do Božjih vjesnika (2. dio) 25

Prijatelji govore prijateljima 28

Euroazijska divizija

Pronaći Knjigu 32

Vinica, Ukrajina

Od cigareta do dvoraca (1. dio) 35

Od cigareta do dvoraca (2. dio) 38

L'vov, Ukrajina

Čovjek koji je pao s neba 41

Program trinaes te subote 44

Izvori za voditelje 50

Misijski projekti

Darovi trinaeste subote ovoga tromjesečja pomoći će:

- ◆ Izgradnju crkve kao središta utjecaja u Kazanu u Tatarstanu, Ruska Federacija.
- ◆ Osnivanje crkve kao središta utjecaja u Minsku u Bjelorusiji.
- ◆ Izgradnju i proširenje škola u Čerkasiju, L'vovu i Vinici u Ukrajini.
- ◆ Osnivanje obrazovnog središta u Dnjepropetrovskom u Ukrajini.
- ◆ **Dječji projekt:** Izgradnja dječjeg igrališta ispred crkve u Kazanu u Tatarstanu, Ruska Federacija.

www.AdventistMission.org
www.adventisti.hr
www.znaci-vremena.com